

de VRIJBRIEF

LIBERTARISCH TIJDSCHRIFT MAANDBLAD 113 / 114
JULI / AUGUSTUS 1987

VOORTREKKERS.

De toespraak van Milton Friedman ter gelegenheid van de verhuizing van de REASON FOUNDATION, heb ik met heel veel genoegen gelezen.

Vandaar een uitgebreide bewerking in dit nummer.

In zijn speech geeft hij duidelijk aan dat de geschiedenis leert dat een bepaalde filosofie wel een 70 à 90 jaar voorloopt, voordat deze zich in de maatschappij weerspiegelt, de politiek dezelfde richting uitgaat en de mensen er naar gaan leven.

Dat betekent dat Libertariërs, of mensen die dicht bij de libertarische filosofie staan, in feite voorop lopen in het scheppen van een betere maatschappij. Het betekent ook dat we niet te vlug moeten wanhopen, en dat het belangrijk is dat we volhouden. Zonder vol te houden zullen we een situatie van Vrijheid, Vrede en Verantwoordelijkheid nooit bereiken.

Dit alles zal voor u als abonnee ook prettig overkomen. Het lijkt me fijn voor iedereen om van iemand als Friedman te horen dat we op de goede weg zijn. Fijn om tot de "voortrekkers" te behoren, en niet tot de groep die altijd overal achteraan komt.

Uiteraard is dat niet altijd even gemakkelijk. De kritiek van anderen is vaak onplezierig. Soms worden we voor excentriek versleten, of voor de bekende "bierkaai vechters". Friedman kan ons door zijn verhaal een hart onder de riem steken, en ons helpen aan te tonen dat WIJ de realisten zijn.

Daarom wil ik U, abonnees, graag eens zeggen dat ik uw steun bijzonder waardeer. Doordat u steeds weer meedost, maakt u het verschijnen van de VRIJBRIEF mogelijk. Dit helpt om onze filosofie meer bekendheid te geven en om elkaar te corrigeren. Dat deze maatschappij schreeuwt om verandering is voor een ieder duidelijk. Uw medewerking is voor het realiseren daarvan onontbeerlijk. Hartelijk dank.

Ir. H.J. JONGEN SR.
Voorzitter Stichting LIBERTARISCH CENTRUM

UIT DE INHOUD

Samenleving en
Criminaliteitsbestrijding 2

PRIVATISERING:
Het is niet al GOUD,
wat er blinkt 3

Actie Polen 5

Heiligt het doel de middelen 6

Leef Libertarisch 8

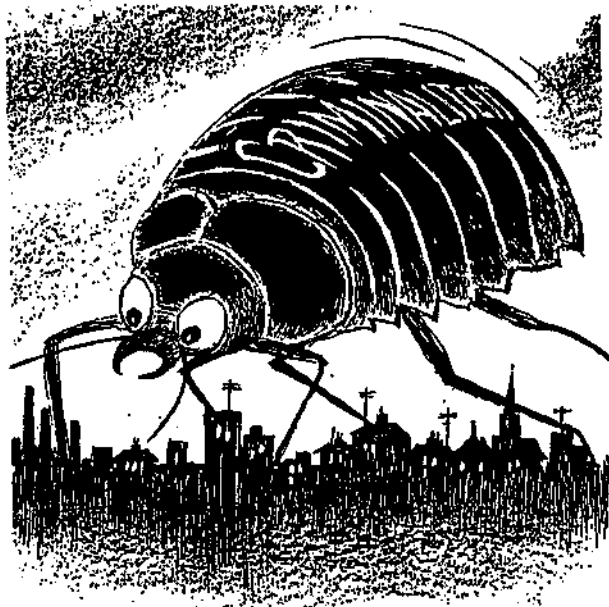
Verkiezingen in de V.S. 9

Uw Actie 11

AIDS 12

Conventie 1988
Libertarian International
SWAZILAND 13

SAMENLEVING en CRIMINALITEITSBESTRIJDING

F. Mulder

Samengesteld en uitgegeven onder auspiciën van:
"Geestelijke Waarbaarheid", "Gezag & Vrijheid", "Appel Bestrijding Criminaliteit" en de
"Kritische Nederlandse Ondernemers".

"SAMENLEVING EN CRIMINALITEITSBESTRIJDING"

De redactie van De Vrijbrief ontving bovengenoemd rapport. Dit rapport is een antwoord op het rapport "Samenleving en Criminaliteit" dat op 22 mei 1987 aan de voorzitter van de Tweede Kamer werd aangeboden.

In een volgende Vrijbrief hoopt de redactie van De Vrijbrief commentaar op het rapport Samenleving en Criminaliteitsbestrijding te geven.

Het rapport komt van het samenwerkingsverband van
Stichting Geestelijke waarbaarheid
Stichting Gezag en Vrijheid
Stichting Appel Bestrijding Criminaliteit
Vereniging Kritische Nederlandse Ondernemers.

Voor nadere inlichtingen: Dhr. G.J. van Norel, tel.: 050-127714. Het rapport is te verkrijgen door storting van f 10,- op giro 3812055 of bankrekening 48.88.02.326 t.n.v. KNO Doetinchem, onder vermelding van "Samenleving en Criminaliteitsbestrijding"

EERSTE LIBERTARISCHE JONGERENWEEKEND 1987

MOTTO: QUA VADIS?
DE TOEKOMST VAN HET VRIJHEIDSDENKEN.

Datum: 5 september v.a. 10.00 uur
tot 6 september 21.00 uur.

Plaats: Bungalowpark De Klinckaart.

Prijs: f 65,00

Een weekend vol sport, spel en sprekers.
Eigen initiatieven/voordrachten zijn altijd welkom.

De gelegenheid om bij te tanken, ideeën uit te wisselen en wilde plannen te maken!
Verzekert het Libertarisme van een toekomst en kom!

Voor meer informatie:

Moniek Jongen

030-733632

Mike van Roosmalen

010-4527035

adv

DIE OPLOSSING

We hebben weer een nieuwe voorraad van The Solution ontvangen. Het is alweer een nieuwe druk (de derde binnen een jaar). Voor de liefhebbers zijn er een aantal boeken in het Zuid Afrikaans beschikbaar. De titel van de Zuid Afrikaanse uitgave is: Die Oplossing. Inmiddels is er in Amerika een speciale Amerikaanse versie verschenen, genaamd: After Apartheid; The Solution for South Africa.

De prijs voor The Solution en Die Oplossing is f 35,- plus f 2,50 (bijdrage verzendkosten). Voor abonnees VB geldt een korting van f 2,50. Te bestellen door 1) toezenden van een betaalkaart aan LIFHAS, antwoordnummer 551, 3100 WB Schiedam; of overmaking van het verschuldigde bedrag op bankrekening 25.81.53.962 (giro bank: Mees en Hope; 6400 Schiedam), onder vermelding van het gewenste boek.

PRIVATISERING:

Het is niet al Goud, wat er blinkt

Ook in België is privatisering niet langer meer een taboe. Op initiatief van de regering werd een commissie opgericht om te onderzoeken hoe en in hoeverre overheidsdiensten en bedrijven kunnen worden geprivatiseerd. Tevens diende de Liberale vice-premier, Guy Verhofstadt - houder van de Benelux Libertarian Award - een ophef makende nota in waarbij een lange lijst van overheidsdiensten op de privatiserings-agenda werd geplaatst. Aan de nota werd door de regering niet onmiddellijk gevolg gegeven. De kwestie werd doorgestuurd naar een commissie voor verder onderzoek. Hoewel snelle resultaten zullen uitblijven, heeft Verhofstadt's initiatief toch de verdienste dat privatisering in België eindelijk bespreekbaar is geworden. Het uitblijven van snelle resultaten is daarenboven nog een geluk met een ongeluk. Het laat Libertariërs en klassieke Liberalen tenminste de tijd een ernstige privatiserings-strategie uit te werken. Dit is nodig, want, zoals in de titel gesuggereerd, niet alles wat onder de vlag van privatisering worden opgediend betekent meteen een stap naar een vrijere samenleving. Libertariërs hebben wellicht de neiging bij het horen van het woord "privaat" een rondedans van vreugde te maken. Het oude Vlaamse spreekwoord "Wanneer de vos de passie preekt, boertjes wacht Uwe ganzen" blijft echter ook hier zijn gelding behouden.

Om een oordeel te kunnen vellen over de maatregelen, die onder de vlag van privatisering werden verkocht, is het nuttig na te gaan waarin een overheidsdienst of bedrijf zich eigenlijk onderscheidt van bedrijven uit de private sector.

Klassiekerwijs wordt dit onderscheid gebaseerd op de aard van de titularis van het eigendomsrecht op het bedrijfskapitaal. Bij overheidsbedrijven zijn dit publieke personen (staat, gewesten, provincies, gemeenten, openbare diensten). Bij bedrijven uit de private sector zijn dit private personen (rechtspersonen of fysieke personen). Deze summa divisio is eigenlijk van weinig betekenis en dikwijls misleidend. Vanuit een methodologisch-individualistisch standpunt moeten we stellen dat alle bedrijven in feite geleid worden door fysieke personen. Rechtspersonen (zowel privaats als publiek) zijn immers juridische ficties, waarachter hetzij contractueel geregelde, hetzij administratief bepaalde interpersonele relaties schuil gaan. Eerder dan zich blind te staren op de kwestie wie titularis is van het eigendomsrecht op het bedrijfskapitaal, komt het er dus op aan te onderzoeken welke verschillen er zijn inzake de voorwaarden, waaronder de bedrijfsleiders van overheidsbedrijven en private bedrijven werken en

beslissingen nemen. Deze verschillen kunnen ons toelaten relevante vergelijkingen te maken inzake efficiëntie en inzake politieke gevaren voor de individuele vrijheid.

Een overheidsbedrijf verschilt in de eerste plaats van private bedrijven inzake de herkomst van het startkapitaal. De herkomst berust steeds op onteigening. Deze onteigening kan rechtstreeks of onrechtstreeks zijn. In het eerste geval dwingt de overheid de private eigenaar haar het fysieke kapitaal over te maken, al of niet tegen een door de overheid bepaalde vergoeding.

In het tweede geval onteigent de overheid de burgers van geldmiddelen via fiscalisering en koopt met de opbrengst het fysiek startkapitaal aan.

Het onderscheid inzake herkomst van startkapitaal heeft belang in het privatiseringsdebat. De beslissing om bestaand fysiek kapitaal verder aan te wenden (bij klassieke verkrijging) of om een fysiek startkapitaal samen te stellen (b.v. fiscalisering) werd immers genomen door politici, d.w.z. door personen die niet aan machtssancties blootstaan. Er is dus geen garantie dat dergelijke beslissingen efficiënt waren, d.w.z. dat deze publieke investeringen werkelijk inspelen op een vraag bij de gebruikers. Zo werd de beslissing om Rolls-Royce te naasten genomen omdat dit bedrijf, toch de trots van de Britse natie, op de rand van het bankroet stond. Het feit dat te weinig multi-millionairs belangstelling tonen om dit soort wagens tegen marktprijzen te kopen, lijkt me toch geen reden te zijn om de Britse belastingbetaler te verplichten in dit bedrijf te investeren. Overheidsbedrijven lijden dus aan een handicap van bij hun geboorte. Hun startkapitaal kwam tot stand door dwang en de investering ervan biedt geen garantie inzake efficiëntie.

Een overheidsbedrijf verschilt in de tweede plaats van private bedrijven door de wijze waarop de leiding werd gerecrueteerd en wordt bezoldigd. Bij private bedrijven wordt de leiding aangesteld door de personen die een aandeel hebben in het kapitaal. Deze aandeelhouders hebben derhalve een rechtstreeks belang bij een efficiënt management. De controle op het management wordt grotendeels verzekerd door signalen op de kapitaalmarkt. Een duiking van aandelen op de beurs is voor de aandeelhouders, ook al kennen zij geen snars van management, een signaal om te weten dat de leiding de slechte weg opgaat. Zij kunnen derhalve vertrouwen op een breed, intrasubjectief oordeel van talrijke agenten die bij de prijsvorming op de kapitaalmarkt betrokken zijn.

De leiding van overheidsbedrijven wordt daarentegen gerecruteerd door politici (zowel groene, blauwe, gele, rode, enz.) Deze bureaucraten genieten meestal van een vaste weelde, liefst op het niveau van de private sector. Hun beslissingen zijn dus niet onderhevig aan het oordeel van belanghebbende aandeelhouders, eventueel geleid door signalen op de kapitaalmarkt. Ook wanneer deze overheidsmanagers zich gedragen als private managers (even doorstastend, dynamisch, openstaand voor nieuwe technieken), dan is er ook hier geen enkele garantie voor efficiënte beslissingen. De overheidsmanager moet zijn beslissingen immers steeds in het wilde weg nemen. Elke markttest, hetzij t.o.v. aandeelhouders, hetzij t.o.v. de kapitaalmarkt is hem vreemd.

Een derde onderscheid is gelegen bij de verdere financiering van het bedrijf. Wil het overheidsbedrijf de investeringen uitbreiden buiten auto-financiering om dan moet het te werk gaan via subsidiëring. De beslissing om subsidies voor publieke investeringen toe te kennen lijdt aan dezelfde kwalen als de beslissingen genomen voor het startkapitaal. Zowel de overheidsmanagers zelf, als politici, als de werknemers kunnen aandringen op dergelijke subsidiëringen, zonder enige relatie met een vraag op de markt. De eersten om hun imperium te vergroten, de tweeden voor de tewerkstelling in hun eigen kiesdistrict, de derden voor het behoud van hun ledenaantal.

Hier moet evenwel opgemerkt worden dat het onderscheid met vele private bedrijven bijzonder vaag geworden is. Talrijke bedrijven, privaat qua herkomst, slagen erin hun verdere financiering consciëntieus te regelen via subsidie. Alhoewel de managers hier werden aangesteld door de aandeelhouders, toch bieden ook hun beslissingen geen garantie meer voor efficiëntie. Zij hebben immers het vooruitzicht te kunnen werken met gelden, niet afkomstig van de kapitaalmarkt. De negatieve signalen ervan veroorzaken dus minder koude kleren. Zij zijn derhalve ook een stukje publieke managers geworden.

Een laatste onderscheid kan gelegen zijn in het bezit van een wettelijk gewaarborgd monopolie. Overheidsbedrijven genieten dan het voorrecht de markt alleen voor zich te hebben en alle mogelijke concurrenten via overheids geweld van de markt te weren. Deze positie moet zowat het ultieme stadium van "overheidsmanagersgeluk" betekenen. Elke mogelijke vergelijking met prijs en kwaliteit van concurrenten is immers weggefallen. Elke beslissing die de overheidsmanager neemt is dan even "rationeel". Om te verhinderen dat de monopolistische overheidsdienst het wat al te bond zou maken, neemt de toezicht houdende overheid dikwijls reglementerende maatregelen (b.v. prijs, kwaliteit van diensten). Vanwege de overheidsmanagers komt dan weer de klacht dat zij in een "admini-

stratief harnas" worden gewrongen. Hierin hebben zij dikwijls gelijk. Zij moeten echter beseffen dat hun eigen privilegieerde positie tot een dergelijk administratief harnas uitnodigt! De beste methode om hieraan te ontsnappen is voorstellen het bedrijf te demonopoliseren en te privatiseren. Een suggestie die echter zelden door overheidsmanagers wordt geopperd.

De vermelde criteria van onderscheid tussen overheidsbedrijven en private bedrijven, geven ons enig zicht op het effect en het nut van de diverse vormen van privatisering.

De term "privatisering" wordt, zeker in België, ook gebruikt voor een toelating aan een overheidsbedrijf verdere investeringen te financieren door een beroep op de kapitaalmarkt. Dit soort privatiseringen heeft een duidelijke staatsbudgettaire bedoeling. De overheid ziet geen grijpbaar geld meer zitten voor verdere subsidiëring en verwijst het overheidsbedrijf dan naar de private kapitaalmarkt.

Moet men voor dit soort privatiseringen warm lopen? Ik denk van niet. Weliswaar zal de druk van de private aandeelhouders zorgen voor een verbetering van de efficiëntie van het bedrijf. Anderzijds resulteert dit soort privatisering dat middelen van de kapitaalmarkt worden ingeschakeld in een publieke strategie. De overheid blijft haar controle op het bedrijf behouden, maar kan haar politiek tevens voeren met gelden uit de kapitaalmarkt.

Klassiekerwijs duidt privatisering op de operatie waarbij de overheid de gehele sante boetiek verkoopt aan de private sector. Het kapitaal wordt dan omgezet in aandelen, die vervolgens op de kapitaalmarkt worden aangeboden. Dat soort privatisering is, in tegenstelling tot de eerstvermelde, zijn naam waardig. Ook hier dient echter een belangrijk onderscheid te worden gemaakt.

Indien een dergelijk privatisering gebeurt van een overheidsbedrijf zonder monopolie, of gepaard gaat met een demonopolisering, dan is de operatie prima.

Dikwijls houdt privatisering echter in dat het publieke monopolie wordt omgezet in een monopolie voor een privaat bedrijf. Dat soort privatisering is bijzonder gevaarlijk.

Voor de gebruikers verandert er weinig of niets. De private monopolist moet zich zoals de publieke geen enkele zorg maken voor potentiële competitie. Hij kan monopolie-winsten binnen krijgen met een lagere omzet en hogere prijzen dan bij vrije concurrentie.

Voor de overheid houdt een dergelijke transfer van monopolies bovendien een aardig voordeel in. De gestegen efficiëntie inzake beheer in het bedrijf zorgt samen met de monopoliepositie voor grote winsten. Deze winsten kunnen grotendeels worden wegbelast. De hoge prijs die hij betaalt zorgt voor hoge winsten, deze laatste zorgen voor hogere staatsinkomsten.

Zoals bij publieke monopolies blijft de overheid geneigd ook het private monopolie aan de leiband te houden via allerlei reglementeringen. De privatisering van het quasi-monopolie van British Gas heeft geleid naar een nieuwe golf van reguleringen en regulerende instanties.

Tenslotte kleeft aan dit soort privatisering ook een politiek gevaar. Aan de publieke opinie werd dat soort privatisering als een liberale hervorming verkocht. Achteraf blijkt dan dat inzake service en prijs er weinig of niets verandert. Dit kan tot gevolg hebben dat de liberale hervormingsstrategie als dusdanig bij de publieke opinie in discrediet is geraakt, wat een uitstekende kans betekent voor een come-back van eigenlijk collectiviserende tendensen.

Vanuit een Libertarisch of klassiek-Liberaal standpunt moet men dus sceptisch blijven over de privatiseringswoede.

Wanneer privatisering geen volledige overdracht aan de private sector inhoudt en de operatie niet gepaard gaat met demonopolisering, dan ben ik geneigd te zeggen: "Liever niet!" Het liberaliserend potentieel bij de publieke opinie is immers niet onbeperkt. Het zou onverantwoord zijn dit te verschieten op hervormingen die wel de schijn hebben van liberalisering, maar in feite neerkomen op een herverkaveling van de politieke macht.

Boudewijn Bouckaert.

ACTIE POLEN

Zoals u reeds in het vorige nummer heeft kunnen lezen heeft het bestuur van LIFHAS Nederland besloten om de actie t.b.v. de Conservatieve Libertarische Beweging in Polen te steunen.

Doel is geld bijeen te brengen om de beweging in staat te stellen meer Objectivistische en Libertarische boeken te drukken en te verspreiden. Momenteel bestaan er plannen om een aantal boeken van Ayn Rand te drukken. Voor het drukken van dergelijke dikke boeken moeten de drukkerijen echter worden uitgebreid. Materiaal is er op de (zwarte) markt wel te verkrijgen. De woordvoerder van de beweging stelde dat de Poolse regering het met interne problemen dusdanig druk heeft dat zij geen tijd hebben om veel aandacht aan de ondergrondse bewegingen te schenken. Aangezien de (ondergrondse) bewegingen van linkse signatuur door diverse organisaties uit het Westen worden gesteund, en deze organisaties daardoor over vrij ruime middelen kunnen beschikken, worden de niet-linkse bewegingen momenteel volkomen weggedrukt. Naar buiten zou dit de indruk kunnen wekken, dat er geen rechtse, conservatieve en Libertarische groepen bestaan. Hayek kreeg bij zijn bezoeken aan Polen de indruk dat er, hij bezocht er een aantal universiteiten en hield er lezingen, veel mensen zijn die het Libertarisme en het Objectivisme kennen. Verder is er een grote groep voorstanders van de vrije markt economie.

Het verzoek om hulp komt pas nadat men sinds 1974 heeft geprobeerd om op eigen kracht de persen draaiende te houden. Nu blijkt dat echter onvoldoende door de grote overvloed aan propaganda van (ondergrondse) linkse signatuur. Er moet nu op grotere schaal gepubliceerd worden.

Help deze actie

en stort uw bijdrage op bankrekening nr. 25.81.53.962 t.n.v. LIFHAS, Schiedam (gironummer bank: Mees en HOpe 6400 Schiedam). Vermeld op uw giro "Polen".
WVH

W i s h e i d

Filosoof : Ik zie dat u met een bankbiljet betaalt. Wie staat daarvoor borg ?

Belegger : De Nederlandse Bank.

Filosoof : Die bank moet dan wel enorm veel bezittingen hebben ?

Belegger : Neen, afgezien van het goud (!).

Filosoof : Als ik het goed begrijp, garandeert de bank haar biljetten met andere bankbiljetten ? Als het ene biljet u niet bevalt, kunt u dus alleen een ander vragen ?

Belegger : ??????????????????

HEILIGT HET DOEL DE MIDDELEN?

De 'Stichting voor Geweldloze Weerbaarheid', Laan van Klarenbeek 38, Arnhem (NL) verklaart, dat er "wordt gewerkt aan de ontwikkeling van geweldloosheid als levenswijze en als middel in de strijd tegen onrecht en verdrukking" (haar tijdschrift 'Geweldloos Aktief', eerste binnenpagina).

Een verklaring waar libertarisch-denken het, principieel, ongetwijfeld mee eens zijn. In de toepassing echter raken zij op een geheel ander spoor, zoals blijkt uit onderstaande reactie op een artikel in G.A., hun ingezonden ter publicatie, door ons redactiecomité-lid Fred Dekkers:

In G.A., nummer 2/1987, werd een artikel 'eSvee' opgenomen over 'Actie Sociale Verdediging', waar de 'Landelijke Werkgroep Sociale Verdediging van Vrouwen voor Vrede' oproept voor een brievenactie, gericht naar de Vaste Commissie voor het Wetenschapsbeleid van de Tweede Kamer der Staten Generaal.

In het voorgestelde concept wordt geprotesteerd tegen het afschaffen van het subsidiëren van 'het vervolgonderzoek voor Sociale Verdediging', wat, zo wordt in hetzelfde concept gesteld, de Rechten van de Mens (zou dienen) (met naam: het zoeken naar een geweldloze oplossing....).

Een vraag die zich opdringt is hier, of het doel de middelen heiligt. Mag men geweld gebruiken om naar een geweldloze oplossing te zoeken?

De staat moet, noodgedwongen, alle middelen waarmee hij de enen subsidieert, bij anderen onteigenen. Zelf kan hij niets creëren.

Het afnemen gebeurt door dreiging met geweld: wie niet betaalt wordt gestraft met boete en/of gevangenisstraf, duidelijk even gewelddadig als een 'kidnapper die losgeld eist, of een gangster die een hold-up pleegt. Behalve dat de staat 'het mag'. Waarom mag het? Omdat hij minstens de helft (plus één) van de burgers achter zich heeft kunnen scharen, met de belofte: stem op ons, dan zijn we sterk genoeg om het staatspistool te richten op de andere helft (min één).

De vraag van eSvee kan even goed als volgt worden geformuleerd: wij, eSveeërs, willen een deel van wat andere mensen geproduceerd hebben in handen krijgen voor onze eigen doeleinden, via geweld uitgeoefend door de staat, om te zoeken naar een geweldloze samenleving.....

De Libertarische Beweging (tijdschrift DE VRIJ-BRIEF, Fr. Haverschmidtlaan 31, 3116 JK Schiedam) ijvert al jaren voor een geweldloze wereld. Dit betekent wel, zo vinden zij, dat ook en zelfs vooral, het (legaal) geweldmonopolie van de staat dient onder controle te worden gebracht. De staat is de enige organisatie die geweld op legaal toegelaten wijze kan gebruiken (vandaar voorgaande woordenkeus: een legaal geweldmonopolie). Alle anderen, alle burgers dus, die geweld gebruiken doen dit op een illegale wijze, en worden daarvoor (door de staat) gestraft. Wie geweldloosheid nastreeft heeft er dus alle voordeel bij, vóór alles elk staatsoptreden onder de loop te nemen.

Fred Dekkers.

LIBERTARISCH ADVIES
AAN AMBTENAREN

SOCIAAL LEVEN IN SCHEMA

Voordelen - Nadelen - Opvangen der Nadelen

1. ECONOMISCHE SOCIALE CONTACTEN (Professioneel, Productie, Handel, Overheid)

Vrije Uitwisseling van Kennis, Ondervinding, Producten, Diensten,
Informatie en Andere Materiële/Niet-Materiële Waarden.

Volgens hun eigen mening gaan alle betrokkenen er tegelijkertijd op vooruit: elk contact is immers ieders vrije keuze.

Illegaal Geweld, Roof, Diefstal, Bedrog,
Afzetterij, Contractbreuk.

Zelfverdediging, Mutuele Bescherming,
Verzekering, Juridische Bescherming.

Een adequaat verdedigingssysteem maakt het individu onafhankelijk van de 'slechte' handelingen van anderen. Dat zijn, in deze context, de handelingen waarvan hij de gevolgen ondergaat tegen zijn wil in. Aan te stippen dat, hoewel het om negatieve handelingen gaat, de balans voor het individu toch positief uitvalt.

Legale Onteigening Productieresultaat, Legale Belem-
mering Beroepsuitoefening, Allertei/Steeds meer Beperkin-
gen Persoonlijke Vrijheden, Onderdrukking, Oorlog.

Belastingontduiking, Belastingontwijking, Zwarte
Markt, Zwart Werk, Illegaal Verzet.

Een verdedigingssysteem tegen machtsmisbruik door de staat wordt beperkt door het risico van de straffen op de wetsovertreding. Dit is het enige geval waar de balans, per saldo, negatief kan uitvallen voor het individu.

2. OVERIGE SOCIALE CONTACTEN (Collega's, Vrienden, Kennissen, Familie, Ontmoetingen)

Uitwisselen van Vriendschap, Respect, Liefde, Hulp, Informatie.
Ook: Geestelijke Spiegeling.

Uitwisseling van geestelijke waarden gebeurt, door hun aard, steeds in vrijheid. Betr. 'Geestelijke Spiegeling': de reacties van anderen kunnen beschouwd worden als een soort spiegeling van het eigen innerlijke leven, te vergelijken met het fysische beeld weergegeven door een spiegel, en rekening gehouden met het feit dat zo'n 'geestelijk spiegelbeeld' subjectief is: het is beïnvloed door de geest, het karakter en de levenswaarden van de ander.

Kwaadsprekerij, Laster, Woordbreuk, Ongegronde
of Overdreven Verwijten, Uitschelden, Bedriegen.

Zichzelf geestelijk 'afsluiten', zich niet laten beïn-
vloeden, onberoerd blijven, over het hoofd laten gaan.

Bedoeld is niet een 'zich terugtrekken'. Integendeel, men kan - zonder terughoudendheid omgaan met anderen. Door zich als het ware ontoegankelijk te maken voor hun eventuele negatieve handelingen kan men genieten van alle voordelen van sociale contacten, zonder er de nadelen van te hoeven dragen. In deze context zou bv. afgunst een vergissing zijn. Hoe succesvoller anderen zijn, hoe meer men van hen kan leren. Men kan zelfs leren van zijn ergste vijand: door observatie, discussie of handel bekomt men waar men belang aan hecht, dat wat men in eigen voordeel acht. De rest, het ongewenste, neemt men gewoon niet op, men laat het voor wat het is. Haat, nijd, giftig zijn, in zekere zin ook schuldgevoel, zelfverwijt, minderwaardigheidsgevoel e.d. worden overbodig: negeren is immers voldoende. Men kan stellen dat dit tevens een efficiënte manier is om onafhankelijk te worden.

Het bovenstaande is een 'Utopische Balans': Absoluut respecteren is quasi onmogelijk, maar hoe meer hij wordt ge-
respecteerd, hoe positiever dit uitvalt voor het individu.

(Diagram door Fred Dekkers)

DE 'ANDEREN'

HET INDIVIDU

LEEF LIBERTARISCH

Stel dat we een kapitalistische maatschappij zouden hebben, diverse zaken zouden dan heel anders zijn geregeld. Een van de punten van kritiek op een dergelijke orde is dat de arbeiders zouden worden uitgezogen door de zogenaamde kapitalisten. Dit is maar ten dele waar. Het valt weliswaar niet te ontkennen dat in een dergelijk systeem de zwakke medemens nauwelijks aan zijn trekken komt, maar de vraag is of in een socialistisch systeem dit niet ook zo is. Ik kijk naar het aantal ontevreden en kom tot de conclusie dat het louter kunnen beschikken over geld niet voldoende is voor de mens. Mogelijk redt hen dit van een hongerdood, maar een menswaardig bestaan lijkt er nauwelijks uit voort te spruiten. Het ontbreekt de werkloze medemens aan een rol waarin hij zich nuttig kan voelen en een volwaardig lid van de maatschappij kan zijn.

Een kapitalistisch systeem geeft hier ruimere mogelijkheden. Dit komt omdat daar niet zozeer de beschikbaarheid van werkers van belang is, uitgedrukt in het aantal uren dat zij in het bedrijf doorbrengen, maar veeleer de prestatie die zij leveren. Dit opent een aantal perspectieven die de heren Marx en consorten waarschijnlijk niet hebben gezien. Wanneer prestatie centraal staat, werkt dat een zekere efficiency in de hand. "Waarom zou ik tien uur aanwezig zijn wanneer ik dezelfde taak ook in minder tijd kan realiseren", is een eerste aspect. Het rendement van deze instelling komt volledig ten goede aan de werker, dat is al iets, maar tegelijk kan hij ook kiezen of hij de winst wil opnemen in vrije uren of dat hij een extra taak zal aannemen en wat extra munt mee naar huis nemen. De conclusie is duidelijk, de werker is in een kapitalistisch systeem beter af.

Wanneer we deze taakgerichte arbeid verder onder de loep nemen, blijkt dat er nog veel meer mogelijkheden in zitten. Belangrijk is dat in een taakgericht systeem het er niet toe doet hoe en door wie de arbeid wordt verricht. Wanneer aan alle quantitative en kwalitatieve eisen wordt voldaan, is dit niet interessant voor de opdrachtgever. Dit betekent dat de werker de mogelijkheid heeft op eigen initiatief zijn werk aan een ander uit te besteden. Hij houdt uiteraard de verantwoordelijkheid, maar kan tegelijk meerdere taken organiseren of uitvoeren. Doet hij dit goed, dan komt hij automatisch op een managementpost, immers hij organiseert onder eigen regie een bedrijfsje of afdeling. De arbeider is kapitalist geworden. Merkwaardig genoeg presteren zelfs mensen die in hun bedrijf op de onderste trap van de sociale orde staan dit in hun vrije tijd. Er schuilen veel verborgen talenten onder de mensen. De kunst is deze los te maken en maatschappelijk te gebruiken.

Nog sterker zijn de voordelen van een andere orde wanneer we de massaproductie er bij halen. Wanneer de opdracht taakgericht is, is er voor de werker veel voor te zeggen een aandeel in een produktie-automaat te kopen. Misschien dat hij met behulp van de bank zo'n robot zelfs in zijn eentje kan aanschaffen. Ook hier heeft de werker de keus op zijn krent te gaan zitten en maandelijks de gecontracteerde gelden in zijn zak te steken of een tweede opdracht te gaan zoeken en extra verdiensten te realiseren. Dit is wel radicaal anders dan de houding van ondernemingsraden die, om arbeidsplaatsen te redden, de modernisering tegenhouden.

De huidige orde - en daarom zijn vele uitkeringsstrek- kers ontevreden - schrijft de minder getalenteerde mens onmiddellijk af en geeft hem nauwelijks een kans zijn gaven op bijvoorbeeld sociaal of organisato- risch terrein te gebruiken. Dit laatste zijn namelijk niet erkende waarden in een systeem dat aanwezigheid hono- reert. Talenten worden gemeten in diploma's en ja- ren ervaring. Organiseren mogen alleen degenen die daarvoor zijn aangesteld, talent of niet.

De huidige structuur onderschat de natuurlijke talen- ten van de mensen en vervangt deze door papieren waarden. In een kapitalistisch systeem worden deze talenten wel gehonoreerd en hoeft niemand bang te zijn niet in een van bovenaf opgelegd schemaatje te zullen passen. Iedereen die niet helemaal zonder ta- lent is, kan zich op zijn eigen manier nuttig maken. Hij is niet afhankelijk van dat ene kleine talentje dat toevallig wordt gevraagd. Zelfs een frêle Parisienne kan een taak aannemen waarvoor alleen brute kracht wordt gevraagd. Ze kan rustig de opdracht aannemen een bos te rooien. Een zogenaamde arbeidsongeschik- te kan zich ineens nuttig maken. Bejaarden worden niet gedwongen op non-actief gezet. Al deze mensen kunnen een maatschappelijke taak krijgen wanneer ze zin hebben de verantwoordelijkheid hiervoor aan te nemen. In een kapitalistische, taakgerichte orde wordt niemand maatschappelijk afgeschreven wanneer hij dat niet zelf wil.

Louis van Stekelenburg.

Waar zijn we, op de weg naar VRIJHEID?

Heel vaak wordt mij gevraagd wat we nu eigenlijk bereiken met al onze inspanningen voor een vrijere en betere wereld.

Tot voor een jaar geleden was mijn antwoord meestal dat we een eind op weg gekomen zijn, en nu een kern van goede mensen hebben die het individuele vrijheids-ideaal begrijpen, er naar trachten te handelen, en die zeker de toorts verder zullen dragen.

Het is prettig dat ik de laatste tijd dan ook nog kan aantonen dat de PRIVATISERING voor een groot deel door het libertarisme op gang gebracht is. Dit argument slaat ook wel aan, en in de vorige Vrij-brief hebt u er meer over kunnen lezen.

In het juni-nummer van REASON stond een artikel naar aanleiding van een toespraak van Milton Friedman. Friedman kreeg in 1976 de Nobelprijs voor Economie.

Dit artikel geeft een goede verklaring van de ontwikkeling van ideeën in de wereld. Het kan ons helpen in het verklaren van de maatschappij-ontwikkelingen, en een steun geven om niet te vlug de moed te verliezen.

Friedman is bekend door zijn boeken, die ook in het Nederlands zijn vertaald, en door zijn televisie-serie over economie.

Het volgende is een bewerking en verkorting van de genoemde toespraak:

In de laatste paar decennia heeft er een duidelijke verandering plaats gevonden in de gedachtenwereld van het publiek. Het klimaat is sterk gewijzigd in de richting van meer vertrouwen in een grotere rol voor de vrije markt, en de mening dat de overheid niet de oplossing is maar het probleem.

Aan de andere kant van die medaille, in de praktische wereld, in de wereld waarin we leven, zijn we verder af van een vrije maatschappij dan we 30 of 40 jaar geleden waren.

De wereld van de ideeën is de ene kant op gegaan, en tot nu toe is de praktische wereld de andere kant op gegaan.

En die twee stromen, al lijkt het tegengesteld, zijn nauw met elkaar verbonden.

Friedman stelt dat de belangrijkste reden waardoor we vorderingen in de ideeënwereld gemaakt hebben, net is omdat we in de praktische wereld achteruit gegaan zijn.

Als we bijvoorbeeld kijken naar de ideeënwereld van de vijftiger jaren, dan zien we dat personen die zich zorgen maakten over de groei van de welvaartstaat en de vermindering van de persoonlijke vrijheid, beschouwd werden als rare excentrieke mensen.

Zo werd aan het boek van Friedman, CAPITALISM AND FREEDOM, dat in 1962 verscheen, nauwelijks aandacht geschonken. Boeken met de strekking voor meer overheidsinvloed kregen echter alle mogelijke publiciteit.

In tegenstelling daarmee kreeg het boek FREE TO CHOOSE in 1980 aandacht in alle persmedia.

Een andere "bewijs" is een uitspraak van Ed Fulner, de president van de Heritage Foundation. Deze wees op het enorme contrast dat er is tussen de enkele libertarische "think tanks" die er dertig jaar geleden waren, en het grote aantal dat er nu is. Toen waren het er een stuk of vier. Nu is er een hele lange lijst die bovendien nog aangevuld kan worden met allerlei instellingen die het libertarisme in de praktijk willen brengen.

Hetzelfde geldt voor de publicaties. Toen was er alleen de FREEMAN. Nu hoef ik niet nader aan te geven dat er zeer veel gepubliceerd wordt. Zoveel dat het onmogelijk is om alle libertarische literatuur te lezen.

Een interessante vraag is waardoor deze grote verandering in de houding van het publiek is veroorzaakt.

Friedman meent dat dit niet gebeurd is "door" de overtuigende kracht van boeken als THE ROAD TO SERFDOM van Friedrich Hayek, of DE EEUWIGE BRON en ATLAS SHRUGGED van Ayn Rand, of zijn eigen boek CAPITALISM AND FREEDOM. Deze boeken hebben zeker een grote rol gespeeld.

Maar de grote reden voor die verandering is de buitengewone kracht die uitgaan van de feitelijke bewijzen. En dat is tevens de schakel tussen de wereld van ideeën en de praktische wereld.

De grote verwachtingen die gewekt zijn in Rusland en China door de collectivisten en socialisten zijn als rook vervlogen. Voor iemand die een nieuwe toekomst wil opbouwen is het inderdaad erg moeilijk om die in Rusland of China te vinden. Er komt nu wat hoop door de aarzelende weg van China in de richting van de vrije markt.

Ook de hoop die velen op de welvaartstaat gevestigd hadden, werd een teleurstelling. Het ene grote overheidsproject na het ander begon met de beste bedoe-

lingen en edele doelstellingen en bleek uiteindelijk niet te slagen.

Er is nu nauwelijks iemand op de wereld te vinden die verklaart dat de oplossing voor een efficiënte productie te vinden is in genationaliseerde bedrijven, of dat de weg om een sociaal probleem op te lossen is door de overheid en meer geld tegen aan te laten gooien.

"Op dat vlak hebben we de strijd gewonnen. Links is intellectueel bankroet".

De "Neo-conservatieven" zijn dan ook door de werkelijkheid genoodzaakt te erkennen dat de overheid niet levert wat er van verwacht wordt. En al houden ze nog vast aan een aantal oude opvattingen, op economisch gebied zijn zij voor een groot deel libertarisch. Het falen van de overheid, en vooral de steeds groeiende last van de belastingen, heeft bij het grote publiek een reactie teweeg gebracht tegen de groei van die overheid en haar steeds groter wordende invloed. Ideeën hebben hun rol daarbij gespeeld. Niet in het creëren van de reactie, maar in het bepalen van de vorm van die reactie.

De rol die de intellectuelen spelen is niet iemand te overtuigen, maar te zorgen dat er keuzemogelijkheden zijn en alternatieve mogelijkheden te verschaffen wanneer mensen besluiten om een andere weg te kiezen.

Maar wat nu in de praktijk? We zijn op praktisch alle punten verder van ons ideaal van een vrije wereld verwijderd dan 30 of 40 jaar geleden.

Kijk alleen maar eens naar het deel van de productie dat door de overheid wordt opgeëist en beheerd. (In de Beneluxlanden is dat nu zowat drie kwart!). Op allerlei gebied zijn er nieuwe overheidsinstellingen gekomen. Tot het geven van culturele prijzen toe! En er komen steeds meer instellingen waar ambtenaren beslissen wat goed voor ons is.

Toch is het vergelijken van 1985 met 1950 op een aantal punten te pessimistisch omdat er wel iets veranderd is: **IDEEËN BEGINNEN INVLOED TE KRIJGEN.**

Zelfs al is het beste dat je ervan kunt zeggen dat de snelheid waarmee de overheid zich uitbreidt, is verminderd, niet omgekeerd. Friedman zegt: We gaan een beetje langzamer naar de hel, maar we gaan nog steeds in die richting.

Het contrast tussen de ideeën en de praktische wereld is geen reden voor ontmoediging of pessimisme; in tegendeel, het geeft de normale situatie weer. Er is altijd een grote vertraging tussen een verandering in het gedachtenklimaat en een verandering in de actuele politiek.

De Engelse advocaat A.V. Dicey schreef 75 jaar geleden al: "De mening die de wet verandert, is in zekere zin de mening van de tijd waarin die wet wordt veranderd; in andere zin is het vaak de mening die 20 of 30 jaar geleden prevaleerde; het is even vaak de mening van gisteren als die van vandaag".

De geschiedenis laat zien dat trends in de praktijk lang najlen op de trends in opinie.

Adam Smith publiceerde in 1776 zijn bekende boek: **THE WEALTH OF NATIONS**, waarin de vrije markt werd verkondigd. Dit was 70 jaar voordat men in Engeland de "corn laws" afschafte en de vrije markt werd bereikt. Het geloof in laissez-faire en vrije markt duurde een 75 tot 100 jaar, tot circa 1880. De politiek volgde wel, maar ging pas goed rollen in het begin van de 19-de eeuw. En het bleef doorrollen in dezelfde richting, ook nadat een nieuwe trend begon in de wereld van de ideeën, een trend weg van de vrije markt in de richting van Fabian socialisme en de welvaartsstaat.

Die trend duurde ook zo'n 75 à 100 jaar, tot in 1950-1960, en ook deze trend kreeg pas invloed op de politiek na een lange vertraging.

In Engeland (Europa) begon die verandering pas net voor de eerste wereldoorlog, zeg in 1908 - 1914. In de Verenigde Staten begon dat pas in 1933 met de "new deal".

Hetzelfde gebeurt nu. Ideeën, het gedachten-klimaat, begon te veranderen in de jaren 40 of 50. Eerst heel langzaam. Daarna werd het sterker, en dat gaat nog door. Maar politiek bleef en blijft achter en pas zeer recent is deze begonnen met in dezelfde richting te gaan.

De echte les die we uit de contrasten van de gebeurtenissen in de wereld van de ideeën en die van de praktijk kunnen leren, is dat we ons niet kunnen veroorloven om onze inspanningen te verminderen en te rusten in het geloof dat het werk verricht is.

In tegendeel, het echte moeilijke werk ligt nog voor ons. Natuurlijk willen we gelijk hebben - maar primair als een stap naar de vertaling van deze ideeën in de praktijk. Wij willen een vergroting van de vrijheid van elk individu om zijn bronnen te gebruiken in overeenstemming met zijn eigen waarden.

Ofschoon we niet langer meer een raar groepje excentrieke mensen zijn, vechten we nog steeds tegen de stroom op. En dat zit ook in velen die eigenlijk aan onze kant staan. Zo zijn er bijvoorbeeld de zakenmensen die voorstander zijn van grotere vrijheid voor iedereen, maar onder voorwaarde dat zij voor hun bedrijf bepaalde belastingvoordelen, subsidies, invoerbeperkingen, enz. enz. krijgen.

Nog belangrijker, we vechten tegen de economische traagheid die veroorzaakt wordt door de interesse die iedereen heeft in het behouden van elk privilege of voordeel dat hij in het verleden heeft weten te versieren en dat hij als zijn recht beschouwt. Iedereen is in staat om eerlijk te geloven dat wat goed voor hem is, ook goed is voor het land, en dat dat uitgezonderd moet worden van de algemene regel voor grotere vrijheid.

Where Are
We on
the Road
to
Liberty?

Friedman stelt dan ook dat hij elke keer weer verbaasd is over de vele brieven die hij krijgt, met: "Oh, ik ben het helemaal met je eens, ik deel je zienswijze, Maar".

Het meest extreme geval was een brief van een imker, die geheel instemde met de vrije markt, maar de bijenhouders moesten uitgezonderd worden. Immers als daar iets mee fout zou gaan, zou de bestuiving van allerlei gewassen fout lopen en de ramp voor de mensheid niet te overzien.

Zelf heb ik het voorbeeld van mijn moeder, die stelde het helemaal met mij een te zijn, MAAR de A.O.W. die moest wel blijven.

Ik denk dat we allemaal wel dergelijke voorbeelden in onze omgeving hebben.

Het zou een grote fout zijn als we zouden denken dat omdat we het intellectuele gevecht gewonnen hebben, omdat "links" intellectueel bankroet is, dat we daardoor ook het gevecht om de practijk gewonnen hebben en dat de politiek ook de juiste richting op zal gaan. Daar zijn we nog heel ver van af.

De meesten van ons zijn zelfs zeer teleurgesteld over hoe weinig we de laatste jaren hebben bereikt. Zelfs, zegt Friedman, in Amerika waar de omstandigheden eigenlijk niet gunstiger hadden kunnen zijn. Daar is een president, (ook al ben je het op vele punten niet met hem eens), die toch overtuigd is van de vermindering van de rol van de overheid. Friedman zegt dat Reagan de eerste president is die hij kent, en die gekozen is, niet omdat hij zei wat de mensen graag hoorden, maar omdat de mensen zover waren dat ze graag wilden horen wat hij al een tijd verkondigde.

Maar het enige dat in feite bereikt werd, is dat de overheid niet nog meer gegroeid is!

Toch is dit geen reden tot wanhopen. Het is in overeenstemming met wat de geschiedenis ons leert: Dergelijke trends ontstaan niet eenvoudig en niet van de ene dag op de andere, maar eenmaal gestart in een bepaalde richting, blijft het doorgaan op die weg.

De toekomst is schitterend, maar alleen als we onvermoeid doorgaan met het verspreiden van onze ideeën, en het overtuigen van "onszelf" (belangrijker dan wie ook), om consequent te leven naar de stellingen die we verkondigen.

ir H.J. Jongen sr.

INTERN ROTZOOI, EXTERN GROTE MOND

Zo omschreef het FINANCIËEL DAGBLAD de Europese Gemeenschappen (1). Als men Commissievoorzitter DELORS zijn weg laat gaan, wordt het wellicht nog erger, althans voor de Europese belastingbetalers.

De E.G. is sedert haar oprichting, dertig jaar geleden, een mengelmoes van vrije markt-economie en interventionisme. Luidens Art. 2 van het E.G.-verdrag moeten de doelstellingen van de gemeenschap en door het "instellen van een gemeenschappelijke markt" en door het "geleidelijk nader tot elkaar brengen van het economisch beleid van de lidstaten". Dit laatste kan geschieden door een overheveling van de beleidsbevoegdheid naar het Europees niveau. Dit is het geval

met de landbouwpolitiek. Het verdrag bepaalde evenwel vaker dat de E.G. enkel de nationale beleidsmaatregelen terzake zal coördineren of harmoniseren.

Terwijl voor de burger vooral het eerste aspect van belang is, de gemeenschappelijke markt - men denke maar aan de controles aan de grenzen, aan de BTW-rechten die geheven worden op boeken die van de ene lidstaat naar de andere worden verstuurd ... - hechten de eurocraten meer belang aan het uitbreiden van de beleidsbevoegdheden van de E.G.

Meer bevoegdheden betekent immers meer macht, of concreet, meer ambtenaren dus meer promotiekan-

sen voor het lager personeel, en meer ondergeschikten voor de leidende ambtenaren, meer dienststreizen, grotere sommen die uitgedeeld kunnen worden, meer aanzien bij de potentiële begunstigen en, minder prozaïsch, meer interviews, meer uitnodigingen tot voordrachten en zakenlunchen, ... Het is dus te verwachten dat elke wijziging aan de Europese verdragen, voorbereid door of onder druk van de eurocraten, vooral de uitbreiding van de Europese beleidsdimensie - het Europees interventionisme - zal beogen, weze het onder het mom van de verwezelijking van de gemeenschappelijke markt.

Dit was het geval met de uitbreiding van de EG van 10 tot 12 lidstaten. Het meest tastbare gevolg ervan is immers de oprichting van twee nieuwe directoratengeneraal bij de Commissie en de massale aanwerving van Spanjaarden en Portugezen geweest (reeds meer dan 700 aanwervingen voor de Commissie alleen), die thans door hun koopkracht, dat met geen enkele reële produktie overeenkomt, mede de inflatie te Brussel opvoeren, wat stellig op de huurmarkt en in de kleinhandel opvalt. De Europese akte is er eveneens een sprekende illustratie van.

Dat ze er voor de bureaucraten is en niet voor de Europeanen hebben de leren, die met de Denen de enige Europeanen zijn aan wie de kans werd gegund hun stem te laten horen, goed begrepen. Op dinsdag 26 mei jongstleden hebben 55 procent van de kiezers dit doen blijken door thuis te blijven.

Thans staat niets het van kracht worden van de akte nog in de weg. De doelstellingen ervan, te weten de verwezelijking van de interne markt voor eind 1992 en de versterking van de economische samenhang, zal, aldus voorzitter Delors, evenwel slechts mogelijk zijn zo de lidstaten aan de Gemeenschappen hiervoor middelen verschaffen. Voor de versterking van de economische samenhang vraagt hij een verdubbeling van de middelen voor de achtergebleven gebieden (de zogenaamde structurele fondsen). Daaraan koppelt hij de noodzaak van toereikende, stabiele en gewaarborgde "eigen" middelen voor Europa. De ontvangsten van Europa zouden met 33 procent moeten opgetrokken worden.

Op douanerechten na, kan de Commissie geen belastingen heffen. Als ze meer wil uitgeven moet ze de regeringen van de lidstaten eerst overtuigen haar middelen te verhogen.

Het grote probleem is dat de landbouwuitgaven, die van 1981 tot 1987 van 11 tot 23 miljard ECU gestegen zijn - in hoofdzaak wegens de aanhoudende opslagkosten - beslag leggen op tweederden van de begroting van de EG. Voor de ambitieuze nieuwe van de eurocraten (onderzoek, technologie, milieu...) blijft dan niet zoveel over.

In 1984 kon de Commissie de regeringshoofden van de lidstaten ertoe bewegen te aanvaarden dat de begrotingsmiddelen sneller zouden stijgen dan de uitgaven van het gemeenschappelijk landbouwbeleid. Sindsdien spant de Commissie zich dan ook in om met betrekking tot haar beleid op de andere gebieden en inzonderheid in de structuurfondsen (regionaal fonds, sociaal fonds etc.) gelijke tred te volgen in het aangaan van verbintenissen. Gevolg hiervan is dat meer verbintenissen aangegaan werden dan er hiervoor daadwerkelijk geld op de begroting is uitgetrokken, zodat uitgaven van het ene jaar naar het andere verschoven moeten worden en de financiële put van de EG steeds dieper wordt.

Om hieraan te verhelpen stelt de Commissie nu voor de bijdragen van de lidstaten op een andere manier te bepalen: niet meer in percentage van de consumptie (btw-grondslag) maar in percentage van het - uiteraard hogere - bedrag van de nationale produktie, die ook de investeringen en de uitvoer omvat. De begroting 1987 zou dan van een "schamele" 37 nu tot 42 miljard ECU opklimmen.

Een analyse van de gevolgen van die begrotingshervorming bewijst hoe meesterlijk de eurocraten hun spel bedacht hebben. De lasten zouden voor het Verenigd Koninkrijk toenemen met 11 procent, voor Denemarken met 8,4 en voor België met 7 procent. Ook de bijdragen van Italië, Nederland, Portugal, de BDR en Frankrijk zullen toenemen. Dit zijn dus de potentiële tegenstanders van het plan van de commissie. De steun van Italië en Portugal is in de nieuwe opzet reeds op voorhand "gekocht": ze behoren immers tot de potentiële begunstigen van de structuurfondsen die van ongeveer 16 procent van de begroting op vandaag opgetrokken zullen worden tot 25 procent. België kon als voorzitter van de Raad moeilijk anders dan het plan steunen; Hetzelfde geldt voor de deense regering, daar de Europese commissaris voor de Begroting, wiens diensten het plan uitdokterden, door die regering aangesteld werd. Om Frankrijk en Duitsland, waar de boerentobbies uiterst machtig zijn, mee te krijgen hoeft de Commissie enkel te dreigen dat anders nieuwe besnoeiingen in de landbouwsector noodzakelijk zullen zijn. Blijft het Verenigd Koninkrijk. Maar zal de ijzeren lady nu de verkiezingen achter de rug zijn nog steeds haar (wellicht electoraal aangegeven) harde lijn tegen de stijging van de EG-uitgaven verder durven aanhouden of zullen de eurocraten hun slag thuis halen?

(1) 5 mei 1987, p. 7.

VERKIEZINGEN in de Verenigde Staten

In 1988 zullen in de U.S. weer de grote verkiezingen plaats vinden. Dan is de tweede periode van vier jaar van Reagan weer om, en kan hij niet meer opnieuw tot president gekozen worden. Overigens blijft de vraag of hij het zo lang zal uithouden.

Reeds lang gingen er geruchten dat Reagan wel eerder zou aftreden om daardoor zijn vice-president George Bush reeds tot "zittend" president te maken. Uit ervaring weet men dat dan de kans om gekozen te worden het grootst is. Dit spel zou men spelen om de Republikeinen aan de regering te houden. Want net als de Democraten hebben ook de Republikeinen (nog) geen goede alternatieve kandidaten.

Door de problemen met "Irangate" is dit plan echter moeilijker uit te voeren. Immers nu zou niemand geloven dat Reagan aftreedt om gezondheidsredenen. Men zal dat aan de schandalen betreffende de wapenleveranties wijden. En dat is geen "eervolle" wijze van er mee uit te scheiden.

De LP, de Libertarische Politieke Partij zal ook weer aan de verkiezingen meedoen. De LP is de laatste jaren zeer sterk achteruit gegaan. Grote aantallen libertariërs twijfelen er namelijk aan of de politiek wel de juiste weg is om ons ideaal te verwezenlijken. Over de voor- en nadelen daarvan zullen we later nog wel eens terugkomen. Eén ding is wel zeker, en dat is dat door aan de politiek mee te doen, krijgt het libertarisme meer bekendheid via alle media dan op welke andere manier ook. Blijft uiteraard de vraag of dat voldoende reden is om aan dat spel mee te doen!

De voorzitter van de LP is op dit ogenblik Jim Turney die ook in Europa bekend is. Jim is de eigenaar van Liberty Audio Video en neemt steeds de Libertarian International conventies op tape op. Wij verwachten hem weer op de LOWLANDS conventie in KALTERHERBERG van 21 tot 25 oktober.

In de U.S. is men op dit moment bezig meer de interne gevechten in de diverse partijen. Het maken van de programma's en de strategie, en het kiezen van de kandidaat die ze in de grote verkiezingen naar voren schuiven.

Ook de LP zal dus een Presidents-Candidaat gaan benoemen. Dit gaat gebeuren op een congres dat gehouden gaat worden in Seattle van 2 tot 6 september.

De personen die zich daarvoor verkiesbaar hebben gesteld zijn:

- Dr. Ron Paul. Deze is vroeger een republikeins "congressman" uit Texas geweest en heeft daardoor nogal wat politieke ervaring. Sommigen vinden dat een voordeel, anderen net een nadeel.

Ron Paul heeft ook reeds grote bekendheid, niet in het minst door zijn publikaties voor een gouden standaard.

Sommige doorgewinterde libertariërs twijfelen door zijn politiek verleden er aan of hij wel een "echte" libertariër is!

- Russell Means. Hij is van geboorte een Amerikaanse Indianen en bekend door de protest-organisatie van een paar jaar geleden in Wounded Knee.

Hij is een groot voorstander van zelfbestuur voor de indianen.

- Andre Morreau stelt zich beschikbaar voor het vice-presidentschap. Hij was een gekozen lid van de wetgevende macht in Alaska.

Over het verdere verloop hopen we u op de hoogte te houden.

Zoals reeds gezegd, zijn de partijen thans bezig met zich zo goed mogelijk voor te bereiden. Van een oom uit Amerika kreeg ik inzage in een interne voorverkiezing van de Democratische partij. Het is wel interessant om daar iets over te vertellen.

Alle leden krijgen een brief met een verkiezingsformulier en worden daarin aangemoedigd om te zorgen voor een "totale Democratische overwinning".

Het stembiljet bestaat uit drie delen:

1). Het eerste deel geeft ruimte om te vertellen hoeveel geld je gaat storten om de partij aan die overwinning te helpen.

2). Het tweede deel vraagt je mening over twee zaken. Uiteraard om aan te geven wie je zelf (uit een lijst) de beste presidentscandidaat vindt. Maar ook kun je in een lijst aankruisen wie van de volgende Republikeinen de "grootste bedreiging" is voor een Democratische overwinning!

De redenering daarbij is dat hoe eerder men op de tegenstander inspeelt, hoe meer kans er is op de eigen overwinning. Daarom vraagt men dan ook in de toelichting om voor de "eigen" kandidaat die persoon aan te strepen, waarvan men denkt dat hij de republikeinse kandidaat het beste kan verslaan!

Dit is kennelijk een belangrijker argument dan het kiezen van een persoon met principes!
 Bovendien, zegt men, streep niet alleen die persoon aan die onze moeilijkste tegenstander is, maar tevens waarvan je denkt dat hij de "slechtste" president zou worden, namelijk de persoon die het meest op de ingeslagen weg van Ronald Reagan zal doorgaan.

3). Het derde deel is het meest interessante. Het geeft een aantal Democratische programmapunten en vraagt om aan te strepen welke je het belangrijkste vindt.

Het zal bekend zijn dat Republikeinen ook wel "conservatieven" en Democraten ook wel "liberalen" (liberals) genoemd worden. Nu heeft het woord "liberal" niets meer te maken met wat we in de Benelux onder "liberaal" verstaan. Zelfs hier is er van de vrijheid, en zeker van de individuele vrijheid bij de verschillende "liberale" partijen nog maar weinig over. Maar zo duidelijk dat de "liberals" in de U.S. de socialisten zijn als het uit het programmapunten blijkt, heb ik het nog nooit gezien. Daarom is het wel interessant om ze hier eens te noemen:

- a). Verdediging van Sociale Zorg en Medische Zorg voor de ouderen in de U.S.
- b). Uitvoering van Gelijke Rechten paragraaf en eis sterkere wetten voor de rechten van de vrouw.
- c). Nakomen van SALT II overeenkomst en onderhandelen met de Sovjet Unie voor verdere wapenbeperkingen.
- d). Uitvoeren van grote reducties in militaire en wapen projecten.

- e). Voer strengere sancties in tegen de apartheid systemen in Zuid Afrika.
- f). Maak afstand tussen rijk en arm kleiner.
- g). Verklein het begrotingstekort.
- h). Vergroot fondsen voor opleiding en training voor minderheidsgroepen.
- i). Elimineer honger en dakloos situatie.
- j). Stop met sluiten van boerderijen en financier de landbouwschuld.
- k). Elimineer onfaire handelspraktijken op de internationale markt.
- l). Stop research en ontwikkeling van het "Star Wars" ruimte verdedigingssysteem van Reagan.

Deze opsomming laat aan duidelijkheid niets te wensen over.

We zien de verdere ontwikkelingen in de U.S. met veel belangstelling tegemoet. Niet in het minst omdat wat daar gebeurt een grote invloed heeft op de toekomst van de rest van de wereld.

(Na het ontvangen van bovenstaand artikel werd bekend dat als 3e kandidaat James Libertarian Burns is aangemeld.

De heer Burns meent dat men zich vooral op enkele staten moet concentreren.

Toen de heer Burns zich in Vermont verkiesbaar wilde stellen waren er veel moeilijkheden om de de "balot" geplaatst te worden. Om die moeilijkheden te overwinnen heeft hij toen zijn middelste naam veranderd in Libertarian!) (redactie)

ir. H.J. Jongen sr.

UW ACTIE

ir. H.J. Jongen sr.

Onder dit hoofd stelden we u in het aprilnummer voor om een aantal "standaard" brieven te sturen aan uw relaties. Uiteraard om hen op het libertarisme te attenderen en misschien er zelfs een aantal nieuwe abonnees mee te winnen.

Wat zijn daarvan nu de resultaten geweest?

Het meest positieve ervan is dat er een paar nieuwe abonnees gekomen zijn. Maar lang niet het aantal dat we graag gezien hadden. Daarom leggen we u graag de reacties van lezers die we ontvingen voor.

Deze reacties zijn globaal in drie groepen te verdelen.

1). De groep die niet of nooit op dergelijke acties inspeelt. Bij voorbeeld omdat men (terecht) vindt dat het libertarisme een levenshouding voor henzelf is, en dat anderen dat maar zelf moeten ontdekken. Ook kan men gewoon geen tijd of geen zin hebben in iets dergelijks.

2). De groep die de bijgevoegde brief gewoon een slechte brief vond. De brief was niet goed genoeg om naar hun relaties te sturen. Ook begrijpelijk dat er dan niets gebeurt. Van enkele lezers verwachten we nog gedetailleerd commentaar over de brief. Daar hopen we dan van te leren, en bij een volgende gelijksoortige actie rekening mee te houden.

3). De groep die er op ingespeeld heeft en het min of meer een goed idee vond. Men heeft bij voorbeeld de gelegenheid aangegrepen om de brief te sturen naar oude relaties waarmee men een tijdlang geen contact gehad had, en er een persoonlijke groet bijgeschreven. Dit blijkt ook positief ontvangen te zijn.

Personen uit deze groep hebben voor een deel ook gedacht dat als het niet baat, het ook niet schaadt; terwijl toch deze relaties dan weer eens iets van het libertarisme hoorden.

Ook heb ik als reactie gehoord dat men niemand wist die geïnteresseerd zou zijn. Mijn reactie zou zijn dat dat nu juist een aanleiding is om de brief naar een paar mensen toe te sturen en te zien wat er uit komt. Niet geschoten is nooit raak!

Een aantal personen heeft toegezegd om de brieven nog te gaan sturen. Mocht u nog brieven nodig hebben, er zijn er nog voldoende in voorraad.

Hebt u nog ander commentaar dan het hierboven genoemde, laat het ons dan weten. Wij willen er graag van leren en bij onze volgende acties het geld zo goed mogelijk besteden.

Hetzelfde geldt als u nieuwe en/of andere ideeën hebt voor de verbreiding van ons ideaal. Wij zien uw berichten graag tegemoet.

LIBERTARISCH BOEKCENTRUM

Postbus 336 - 2100 AH Heemstede

Bezoeken? Informatie

Bel 023 - 290941

„Specialist in vrijheid sinds 1975!“

ADN

SPECIALE AANBIEDING

Geldig tot 15 september 1987.

U kunt bij de redactie bestellen het artikel: "THE PLAGUE THAT KNOWS NO BOUNDARIES" van James McKeever, dat genoemd is in het artikel AIDS in De Vrijbrief nr. 113/114 van juli/augustus. Dit wordt u (voor kostprijs) toegestuurd als u overmaakt:

-- DFL 4.- op de rekening van LIFHAS bij Mees en Hope, nr. 25.81.53.962, of
-- BF 75 op rekening van De Vrijbrief nr. 645-1240465-64 bij Bank J. van Breda.

SPECIAAL:

-- Als u voor 1 september uw abonnement verlengt met minimaal één jaar sturen we u dit belangrijke artikel gratis.

-- Ook als uw abonnement nog niet verlopen is, kunt u daarvan gebruik maken. Uw abonnement wordt dan een jaar verlengd.

AIDS

Zij we over AIDS al niet voldoende overstelpt met allerlei berichten en artikels?

Misschien wel. Toch hebben we nog vragen gekregen om deze ziekte, die in onze maatschappij een grote rol speelt en nog meer gaat spelen, eens vanuit het liberarisch standpunt te bespreken.

De weg om dat te doen, kan de volgende zijn. We zullen in dit artikel slechts een begin maken. U kunt dan reageren, uw mening geven of vragen om andere facetten te behandelen.

AIDS is een zeer gevaarlijke ziekte, zelfs een gevaarlijke epidemie. Niet in het minst omdat er nog geen geneesmiddel tegen gevonden is.

Dit brengt ons al direct tot een aantal facetten:

-- Hoe kan er het snelst een geneesmiddel komen? Door de door de overheid gereguleerde geneesmiddelenindustrie of moeten we hier meer vertrouwen op de vrije markt?

-- Moet/mag de overheid ingrijpen in de privacy van personen die (misschien) besmet zijn?

-- Zal de persoonlijke vrijheid van iedereen nog meer aangetast worden door de aanpak van de diverse overheden?

-- Wie moet/kan voor de voorlichting zorgen?

-- Hoe is nu de voorlichting?

Alleen dit laatste punt is al interessant genoeg om over door te denken. Bij een voorlichting op een dergelijk belangrijk en ingrijpend proces kan men namelijk gemakkelijk fouten maken.

Men kan de zaak overschatten en iedereen in paniek jagen. Of men kan de zaak onderschatten en een veel te geruststellende voorlichting geven.

De enige juiste manier is natuurlijk om de echte feiten rustig, goed te verklaren en eventueel op consequenties en oplossingen te wijzen.

En of dit laatste thans gebeurt, is wel zeer de vraag. Op mij komen de advertenties tenminste erg simplistisch over. Zo in de geest van: "Als je nu maar condooms gebruikt, dan kan je niets overkomen!" En ik twijfel er sterk aan of dat wel het geval is.

Zo publiceert Gary North in zijn REMNANT REVIEW* over een wetenschappelijk rapport betreffende de bescherming door condooms. Daarin wordt gesteld dat van personen die condooms gebruiken, er één op de zes werd besmet. Dit komt neer op het spelen van Russische roulette met één kogel in de kamer.

Bij degenen die geen condooms gebruikten, werden vijf van de zes besmet. Dat is Russische roulette met vijf kogels in de kamers!

In THE McKEEVER STRATEGY LETTER** van juni 1987 staat een uitgebreid artikel over AIDS met een overzicht van een groot aantal artikels uit andere bladen. Ook dit wijst op de verkeerde en slechte voorlichting die er op dit ogenblik plaats vindt.

Wij vinden dit overzicht zo belangrijk dat we het graag tegen kostprijs aan u ter beschikking willen stellen. U kunt het ontvangen door DFL 4,- over te maken op de rekening van LIFHAS (25.81.53.962), of BF 75 op de Belgische rekening van de VRIJBRIEF (645-1240465-64). (zie ook "speciale aanbieding").

Er zijn minstens twee boeken verschenen die de verkeerde benadering van deze "Plaag" aantonen:

- THE AIDS PLAGUE, door Dr. James McKeever Ph.D., en

- THE AIDS COVER UP, door Gene Antonio.

Ook is er minstens één nieuwsbrief op dit terrein: FIRST AIDS REPORT***.

In deze publicaties wordt onder andere verwezen naar een rapport van Dr. Jean-Claude Chermann van het Pasteur instituut. Deze heeft een onderzoek gedaan bij allerlei soorten insecten. Daarin heeft hij aangetoond dat de meeste insecten dragers kunnen zijn van het AIDS-virus en daardoor de ziekte zouden kunnen overdragen. Dit laatste is nog in onderzoek en nog niet eenduidig positief of negatief beantwoord.

Al zeker twee jaar geleden heeft Dr. Jerome Groopman van de Harvard Universiteit een geval beschreven waarin iemand besmet werd door "alleen maar zoenen".

Dr. William A. Haseltine van Harvard Medical School zegt eenvoudigweg: "Iedereen die je vertelt dat je geen AIDS kunt krijgen via speeksel, vertelt je niet de waarheid".

(Uit TOMORROW Newsletter).

Ook is er AIDS virus aangetroffen in "tranen" en mogelijk ook in "zweet". De overdraagkans is echter nog moeilijk aan te tonen. Maar is het verantwoord om deze mogelijkheden te verontachtzamen?

Zo zijn er in de genoemde publicaties nog meer interessante gegevens te vinden. Afhankelijk van de reacties zullen we daar nog op terug komen.

FREE NETWORK PARTICIPATION FORM

I would like to participate in Freenetwork. I advocate freedom. The Freenetwork is a worldwide voluntary association of free individuals, people who want to be free, and freedom-oriented organizations and publications, with the purpose: **FREEDOM THROUGH NETWORKING** and the motto: **LIVE FREE**; I would like to be listed in the Freenetwork Register.

PLEASE COPY AND DISTRIBUTE THIS FORM. PLEASE PUBLISH THIS FORM.

PLEASE PRINT CLEARLY.

Name: DATE:

ADDRESS:

TELEPHONE(S)/TELEX:

ACTIVITIES/INTERESTS (as I want them listed in the Register):

.....

There is no fee for participating in Freenetwork. Being listed in the Freenetwork Register is also free.

	DOM/UK	USA	EUROPE	OTHER
I would like to be informed of important Freenetwork developments and publications	£ 3	\$ 8	£ 4	£ 5 (p/a)
Please send me the Freenetwork Register	£ 4	\$ 8	£ 5	£ 6
I also wish to contribute to Freenetwork		\$		
TOTAL:			

I WAS INTRODUCED TO FREENETWORK BY: (optical)

Anyone in the Freenetwork is invited to enroll others. PLEASE INVITE YOUR FRIENDS AND ACQUAINTANCES TO USE FREENETWORK. COPY THIS FORM. ENCOURAGE AND ASSIST OTHERS TO COMPLETE THIS FORM. PLEASE PUBLISH AND DISTRIBUTE THIS FORM.

SEND TO: Freenetwork, P.O. Box 107, Douglas, Isle of Man, British Isles.

Stuur ons uw mening, vragen en opmerkingen over: **HOE ZOU DE AANPAK VAN AIDS ZIJN IN EEN LIBERTARISCHE WERELD**, zodat we ons allen beter kunnen wapenen tegen de gevaren die ons mogelijk bedreigen.

* REMNANT REVIEW, P.O.Box 8204, Fort Worth, Texas 76124, U.S.A.

\$ 95.- per jaar.

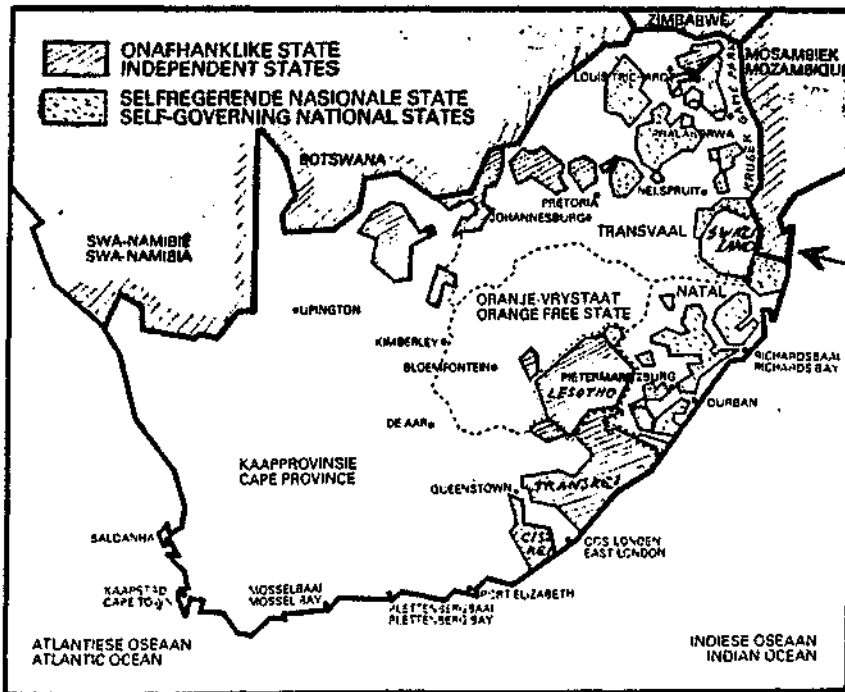
** MSL, P.O.Box 4230, Medford, Oregon 97501, U.S.A.; \$ 195.- per jaar.

*** FIRST AIDS REPORT, P.O.Box 2396, \$ 69.- per jaar.

ir. H.J. Jongen sr.

CONVENTIE 1988

LIBERTARIAN INTERNATIONAL SWAZILAND

De plannen voor de Li-Wereldconventie in 1988 beginnen vastere vorm te krijgen.

Frances Kendal en Leon Louw, de schrijvers van het bekende boek "SOUTH AFRICA, THE SOLUTION" zijn al een eind gevorderd met de organisatie.

Dit gaat een fantastische gebeurtenis worden!

Het centrale thema zal worden: **DE PRACTISCHE TOEPASSING VAN DE LIBERTARISCHE PRINCIPES OP DE HEDENDAAGSE WERELDPROBLEMEN.**

De conventie is gepland in SWAZILAND. Dit is een "vredelevend koninkrijk", en deze plaats is gekozen om een aantal redenen.

Het klimaat is er zeer goed in augustus, het ligt dicht bij het Kruger Park, en de mogelijkheid om zwarte studenten te laten deelnemen is er uitstekend.

De datum is begin augustus.

Als spreker komt waarschijnlijk de Nobelprijswinnaar James Buchanen, terwijl reeds uitgenodigd is Chief Buthelezie. Ook wordt gedacht aan Barbara of Nathaniel Branden.

De kosten zullen in de orde van \$ 450.- komen te liggen. Daar zit dan alles in. Niet alleen het verblijf en alle maaltijden in het beste hotel van het land, maar ook een tweedaagse foto-safari naar de wereldbekende KRUGER NATIONALE WILDTUIN.

Wij gaan proberen een goedkope reismogelijkheid te organiseren.

Als u plannen hebt om aan deze unieke gebeurtenis deel te nemen, laat dat dan alvast weten.

PRAKTISCH LIBERTARISME

Ruim 12 jaar geleden kwam ik in contact met de eersten, die actief waren in het libertarisme, zoals de vrienden van Notten, Jongen Sr. en Jr., van Doorn, Heerema Jr. etc. met vele genoegelijke discussie weekenden en bestudering van de theorieën van Friedman, von Hayek etc. en o.a. de bezoeken van o.a. Mogens Glistrup.

In die 12 jaar is er enerzijds veel veranderd, o.a. de greep van de staat op de burger is groter geworden, met aan de andere kant dat men zich wel realiseert dat er ondernemers nodig zijn om de economie te herstellen. (Het probleem is niet de 700.000 werklozen doch het ontbreken van ruim 10.000 werkgevers, die een schaars product werden).

Hoewel het libertarisme bij enige politieke partijen als een mogelijkheid werd erkend, was jammer genoeg van enige doorbraak geen sprake.

Deze situatie is nog steeds onveranderd. Ik meen dan ook dat de burger zelve het nodige kan doen.

Op basis van de vrijheid van de mens ontwikkel ik momenteel een aantal activiteiten:

Ziekenhuiswezen: De aanvraag loopt voor een vijftal privé ziekenhuizen; de huidige patiënt wordt onnodig duur betutteld door de overheid qua (dure) prijs en (lage) service. Ondernemingen als o.a. American Hospital Corp. en Humana Hospital Corp. hebben hun bestaansrecht bewezen. Na de (afwijzende) beschikking zal de zaak behandeld worden via o.a. Raad van Staten, Afdeling Rechtspraak en waar nodig via het Hof te Luxemburg, incl. betwisting van het monopolie - prijs recht van de (Nederl.) staat, en de vrijheid (rechten van de mens) om zelve over lichaam en geest te beschikken. De aanvragen behandelen o.a. Velsen, Soest, Bilthoven, Apeldoorn en Beerta met reeds eigen in bezit zijnde terreinen met deels gebouwen;

Psychiatrische centra: idem als boven waarbij eveneens het "staatsdienstenpatroon" onbetaalbaar wordt en de kosten en de service miserabel. Zoals bij het ziekenhuiswezen liggen de kosten tussen f 450 en f 750 per bed per dag, waarbij aantoonbaar f 7.10 voor het eten!

Gevangeniswezen: De investering per gevangene bedraagt momenteel per bed ruim f 210.000,- met daarnaast als jaarlijkse kosten f 102.000,-; een gevangenisstraf van 10 jaar betekent een aderlating voor de gemeenschap van ruim f 1.200.000,- incl. renten en afschrijvingen. Het is gebleken dat o.a. de Corrections

Corporation of America concurrerend goed onderdak verschaft en zelfs winst maakt ten gunste van de Amerikaanse Staat! Verzoeken lopen o.a. bij het Ministerie van Justitie;

Raad van State: Momenteel lopen aldaar een 50-tal procedures inzake

- Het Openbaarheid van Bestuur (dus het geven van informatie, waarop de burger recht heeft)
- Rechten van de Mens en toepassing Verdrag van Rome
- Onbehoorlijk bestuur
- Niet afwegen van belangen.

Tuchtraad Nivra: Gedrag van registeraccountants, in dienst van de Staat inzake misleiding, balansvervalsing, en overtreding van de Gedrags en Beroepsregels;

Nationale Ombudsman: Het gedrag van de ambtenaar;

Daarnaast in voorbereiding:

- Het groot belastingspel: Iedere deelnemer begint met als opening een inkomen van f 100.000 en een vermogen van f 1.000.000,-; op praktische en wettelijke basis dient belasting betaald te worden. De winnaar is diegene die uiteraard de meeste fishes overhoudt.

- Het groot formulierenboek: Voldoende is bekend het groot aantal formulieren welke de burger dagelijks ontvangt om (binnen de termijn) in te vullen c.q. te gaan betalen. De overheid is hierin zeer actief, gezien iedere burger of rechtspersoon massaal in tientallen computers voorkomt, welke situatie met het fiscale nummer wordt verergerd; hierin is vrijwel altijd de burger passief en de overheid met termijnstelling de overwinnaar.

Het groot formulierenboek geeft kant en klaar voor elk document van de overheid een antwoord, het zij via vragen van uitstel, bezwaar, Wet Openbaarheid van Bestuur, Arob, etc. etc.

Het geldt voor alle aanslagen waarmee de burger te maken krijgt, van onroerend goed belasting, rioolbelasting, waterschapsrechten, inkomstenbelasting, vermogensbelasting, autobelasting, aanslagen Kamer van Koophandel, ambtshalve aanslagen, definitieve aanslagen, voorlopige aanslagen etc. etc. Voor iedere aanslag is duidelijk een antwoord.

Het antwoord via het groot formulieren boek kan zijn dat de overheid zich zal realiseren dat niet met willekeur aanslagen kunnen worden verzonden, en dat ieder antwoord via dit boek, door de overheid (met

reeds inkrimping personeel, Arbeidstijdverkorting en daarnaast massale ziekte, studieverlof, niet aanwezig zijn etc.) beantwoord dient te worden c.q. behandeld. (het is onbegrijpelijk geweest dat de papierfabrieken door deze massale papierstroom ooit in een faillissement raakten).

Na verschijning van het groot formulierenboek en het groot belasting spel zullen er o.a. seminaria gehouden worden voor toelichting, discussie en spel.

Zolang een en ander gedaan wordt volgens de bestaande Nederlandse wetgeving - die bovendien getoetst kan worden aan het Verdrag van Rome - meen ik dat er voor iedere libertariër ruimschoots mogelijkheden bestaan om de (beperkte) vrijheid te verdedigen. Van wettelijk provoceren c.q. burgerlijke ongehoorzaamheid wordt nog niet gesproken.

Succes!
J.K. Leutscher.

AGENDA

- begin aug. Oslo/Beitostølen: Privatisation Seminar (Libertas)
- 21/25 okt. Conventie der Lage Landen
10 okt. "Gezondheidszorg: Een lijdend onderwerp?"
Aanvang 10.00 uur. Voor sprekers zie VB 111/112. Info: 08340-30684
- okt.? Manchester Engeland: Manchester Society Conference
- nov. ? Berlin: Monitary Freedom
- aug. 88 Conventie in Swasiland
- Voor nadere gegevens: Info bij redactie.

INFORMATIE

Abonnement op De Vrijbrief (8 nummers per jaar; elk nummer 16 tot 18 pagina's).

NEDERLAND: f 40,-. Abonneren door storting op bankrekening DE VRIJBRIEF, Amro-Bank rek.no. 46.24.31.320, (Giro 8238 AMRO Amsterdam) of per cheque aan Libertarisch Centrum, Antwoordnummer 551, 3100 WB Schiedam.

BELGIE: BF 700,- Bank J. van Breda, Antwerpen nr. 645.1240465.64, of per cheque aan Libertarisch Centrum, Herenthalsebaan 109, 2100 Deurne.

DE VRIJE MARKT — IN EEN ONVRIJE ECONOMIE

vervolg van pagina 16

AANDELEN? OF OBLIGATIES?

Verder op beleggingsgebied: pappen en nathouden: Nederlandse en Duitse aandelen of warrants voor een grote hefboomeffect. Nederland en Duitsland zijn volgens mij nog steeds ondergewaardeerd, maar houdt u bij kwaliteit. Belgische aandelen begin ik griezelig te vinden, maar er zijn nog wat kansen.

Concreet: Philips, Deutsche Bank, toch Siemens want ze gaan de goede richting uit. AKZO (maar liever via opties en warrants om de verlieskans te verkleinen), Hoogovens (als AKZO) alsmede AMRO, zijn zo de namen.

Verder koop ik geen obligaties, integendeel; hoogstens in Australië en Nieuw Zeeland.

Voor de speculanten onder u: kleine goudmijntjes, warrants Meneba B.

Veel succes en een goede vakantie.

Ir. H.J. Jongen.

DE VRIJE MARKT — IN EEN ONVRIJE ECONOMIE

SCHULDEN EN PERIKELEN

Allereerst het allerlaatste op privatiseringsgebied: en nog wel gecombineerd met de schulden-problematiek. Chili privatiseert de sociale verzekeringsbanken plus de staatspensioenfondsen. De schuldeiser van Chili, b.v. de grote Amerikaanse banken, mogen voor het bedrag van de Chileense schuld aan hen, op vriendelijke voorwaarden intekenen op de aandelen in die te privatiseren bedrijven.

Kortom: de schulden worden omgezet in waarde. Op zich is dat natuurlijk een hele logische en juiste ontwikkeling. Bijkomend voordeel is dat de verhandelbaarheid van wat aandelen in een pensioenfonds duidelijk hoger ligt dan van een lening van x miljoen \$.

Andere ontwikkelingen daarbij zijn:

De Japanse overheid heeft samen met de grote Japanse banken een off-shore company opgezet (hoe zouden ze toch aan dat idee komen?) en die company koop schulden van ontwikkelingslanden voor een bepaalde prijs van de Japanse banken. Dan kan die lening van de balans geschrapt worden bij die Japanse banken, er wordt wat verlies genomen, en eventueel komt dat verlies ooit terug in een winstje dat in de off-shore company gemaakt wordt. Gaat het allemaal fout, dan gaat de off-shore company op de fles en was iedereen ook van het probleem af. Nou ja, boekhoudkundig dan.

Niet bepaald boekhoudkundig maar puur reëel was de actie die een paar Amerikaanse banken namen. Namelijk om een aantal schulden die ontwikkelingslanden aan hen hadden voor de echte waarde in de boeken te gaan zetten.

Simpel gesteld: als iemand een schuld van f 100,- aan u heeft, dan is die schuld f 100,- waard. Echter als die figuur op het punt staat failliet te gaan, is die schuld minder dan f 100,- waard. Voor dat minder waard zijn, zou u, als u echt wilt weten wat uw totale waarde is, "een voorziening moeten treffen".

Dat betekent dat die figuur nog steeds f 100,- aan u schuldig is, maar dat u in uw eigen balans opneemt: figuur is mij f 70,- schuldig (u heeft dus een voorziening van f 30,- genomen die overigens meestal fiscaal aftrekbaar is).

Afgezien dat het gedeeltelijk boekhoudkundig is, is de acceptatie van: mensen er stond f 100,- schuld, maar die is maar f 70,- waard, een hele verbetering in eerlijkheid en openheid. Want tot nu toe gebeurde dat niet, als we dan de Chileense of Japanse oplossingen erbij nemen, komen we misschien tot een oplossing. Ik schrijf misschien, omdat ik nog steeds meer vertrouwen in goud dan in dat geld heb.

Steeds sterker worden volgens mij de signalen om meer in goud, edelmetalen en de daarbij behorende mijnaandelen te doen. Grondstoffen gaan in de lift. Koper geeft het al aan.

vervolg op pagina 15

HET LIBERTARISME is een filosofie en een wereldbeweging. Het erkent zowel op theoretische als op praktische gronden dat het principe van de individuele vrijheid ieders hoogste goed is. En dit op alle gebieden, sociaal, economisch, politiek, moreel.

Daarom streeft het Libertarisme naar een zo breed en zo consequent mogelijke toepassing ervan. Dit houdt ondermeer in het bouwen aan een vrije wereld waarin vrede is, niet alleen tussen mensen van verschillende landen, maar ook tussen mensen met verschillende opvattingen, in verschillende omstandigheden, met verschillende taal, opvoeding en beroep.

Om dit doel naderbij te brengen is het noodzakelijk dat steeds meer mensen het **VRIJHEIDSIDEAAL** begrijpen en willen toepassen.

De **VRIJBRIEF** tracht hieraan bij te dragen door het verstrekken van informatie over gebeurtenissen in de Libertarische beweging.

Ook biedt de **VRIJBRIEF** een **FORUM** waar ieder zijn of haar visie onder eigen verantwoordelijkheid kan uiteenzetten (uiteraard binnen de mogelijkheden van de beperkte plaatsruimte).

De **VRIJBRIEF** betekent tevens een band tussen gelijkgezinde personen in de **BENELUX** en daarbuiten, die streven naar een betere wereld met vrijheid, rechtvaardigheid en vrede.

Uw vrijheid bestaat slechts voor zover zij wordt verdedigd en dat doet niemand beter dan U, BEGIN ER DAAROM NU AAN.

Verantwoordelijke uitgever van de **VRIJBRIEF**: H.J. Jongen, Statiestraat 57/b.3, B-2180 Kalmthout.